

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: V. P.**, zastoupen JUDr. Lenkou Pavlovou, advokátkou, se sídlem Žitavského 496, Praha 5, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 429/2003 - 88 ze dne 10. 12. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 3. 12. 2003, č. j. OAM - 4164/VL - 20 - P15 - 2002, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě dne 10. 12. 2003 žalobu, kterou následně doplnil podáními ze dne 17. 12. 2003 a ze dne 6. 2. 2004, jíž napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce výslovně namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále

porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Dále uvedl, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a že se na něj vztahují překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal na obsah správního spisu žalovaného, zejména na žádost o udělení azylu v České republice a protokol o provedeném pohovoru. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V doplnění žaloby ze dne 17. 12. 2003 žalobce zdůraznil pochybení žalovaného, které mělo spočívat v nepřesném překladu a následně i pochopení informací, které žalobce v průběhu azylového řízení sděloval. Podle žalobcova názoru nebyl pohovor přeložen kvalitně. Podepsal tak text napsaný v českém jazyce, který neovládá, což je v rozporu s čl. 6 Úmluvy o právech a svobodách člověka, a proto v doplnění žaloby znovu popsal některé z důvodů, pro něž Ukrajinu opustil. Podání ze dne 6. 2. 2004 v ruském jazyce bylo krajským soudem k žádosti žalobce přeloženo soudním tlumočnickem. Z uvedeného rozsáhlého podání vyplynul opětovný žalobcův nesouhlas s překlady jeho projevů vůle z ruského do českého jazyka, a to jak v azylovém řízení, tak při překladu prvního doplňku žaloby. Žalobce dále podrobně popsal, které formulace jeho vyjádření byly překládány nepřesně a uvedl je ze svého pohledu na pravou míru. Dále zdůvodnil, proč nepodal žádost o udělení azylu ihned po svém příjezdu do České republiky, a popsal, co této žádosti předcházelo.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 10. 12. 2004, č. j. 30 Az 429/2003 - 88, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 18. 1. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 5. 1. 2005, kasační stížnost byla podána osobně u krajského soudu dne 18. 1. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení, a tato svá tvrzení rozsáhle odůvodňuje. Podle stěžovatele se Krajský soud v Hradci Králové nevypořádal s uvedenými žalobními body, zejména pak nesprávně posoudil otázku, zda v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Setrvává na svém tvrzení, že v průběhu správního řízení došlo k pochybení žalovaného ve vztahu k překladům jeho pohovorů a celkovému vedení pohovorů. Jeho vyjádření byla překládána nepřesně, což mělo za následek nesprávné pochopení problémů stěžovatele v zemi původu a z těchto důvodů nemohl žalovaný správně posoudit odůvodněnost jeho obav před pronásledováním. Domnívá se, že vzhledem k jeho jednání ve vztahu ke státním orgánům Ukrajiny se stal celkově nepohodlným pro ukrajinský systém, a proto by v případě svého návratu čelil pronásledování. V průběhu správního i soudního řízení popsal stěžovatel své chování a problémy, kterým ve vlasti čelil, a má za to, že správní orgán i soud podcenily riziko, které s sebou nese charakter jeho osoby jakožto „bílé vrány“, tj. osoby zcela nepohodlné pro ukrajinský stát. Dále uvádí, že čelil potížím v různých oblastech života, byl

velmi aktivním občanem a nebál se využívat svých práv (např. v podobě různých stížností). Pro své chování se dostal dokonce do psychiatrické léčebny. Celkové pochopení osobnosti stěžovatele je podle něj klíčové pro posouzení jeho případu a procesní vady způsobily, že správní orgán tak nemohl správně usuzovat na povahu problémů, kterým na Ukrajině čelil a v případě svého návratu s největší pravděpodobností znovu čelit bude. Stěžovatel má dále za to, že důvody pro udělení azylu splňuje, neboť na Ukrajině čelil vážným útokům z důvodu uplatňování svých politických a občanských práv, přičemž tyto útoky byly podle jeho přesvědčení přímo namířeny proti jeho osobě. K posouzení povahy pronásledování pak stěžovatel odkazuje na dokument UNHCR - „Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků“, doplněné vydání, Ženeva, leden 1992, konkrétně pak na články 37, 38 a 53, a na rozsudek Vrchního soudu v Praze (7 A 521/93 ze dne 22. 7. 1994).

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Správní orgán dále uvádí, že se ztotožňuje s názorem soudu, že pohovory se stěžovatelem po stránce formální proběhly v souladu s § 23 zákona o azylu, stěžovatel proti překladu neprotestoval a předmětné protokoly o pohovoru podepsal. Stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvedl, které skutečnosti byly tvrzeným nepřesným překladem špatně vyloženy. V průběhu správního řízení stěžovatel neuvedl žádné relevantní skutečnosti podle zákona o azylu, na jejichž základě by bylo možno usuzovat na jeho pronásledování v zemi původu. Naopak stěžovatel i v kasační stížnosti odkazuje na soudní spory, při nichž vystupoval jako strana sporu. Z toho lze dovodit, že měl možnost přístupu k soudní moci, v několika případech byl úspěšný, a skutečnost, že další jeho žaloby byly zamítnuty, nelze považovat za pronásledování ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Stěžovatel byl podle svého tvrzení velmi aktivním občanem, který poukazoval na určité nedostatky v „různých oblastech života“, avšak neprokázal, že byl v souladu se svými aktivitami pronásledován, naopak mu bylo umožněno hájit svá práva před ukrajinskými soudy. V této souvislosti se správní orgán rovněž nemůže ztotožnit ani s námitkou stěžovatele, že má důvodný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Kasační stížnost z uvedených důvodů považuje žalovaný za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď

v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Hradci Králové právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Hradci Králové náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Stěžovatelem uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rovněž námitka stěžovatele, že má důvodný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, je nedůvodná. Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy stěžovateli naopak bylo umožněno hájit svá práva před ukrajinskými soudy, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Skutečnost, že některé z jeho žalob byly zamítnuty, nelze považovat za pronásledování ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Hradci Králové napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Hradci Králové postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu